

בתי המשפט

פ 005090/05		בית משפט השלום ירושלים	
תאריך: 12/02/2008		כב' השופט חיים לי – רן	בפני:

בעניין:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ המחלקה לחקירות שוטרים

המאשימה**נגד**

1 . זוארץ משה
ע"י ב"כ עו"ד א. עטרי
2 . רג'ניאנו רועי
ע"י ב"כ עו"ד ש. שרביט

הנאשמים**קבוע ליום 12.2.08****גזר דין**

1. הנאשמים, ילידי 1984 ו-1980, בהתאמה, שוטרים במשמר הגבול לעת האירוע, הורשעו, בתום שמיעת ראיות, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות ושל איומים, שנעברו על ידם בשעות הערב של יום ו', 25.2.05, כלפי נהג מונית, תושב שטח הרשות הפשלת'ינאית בשעה שביקש לעבור עם מוניתו (על נוסעיה) במחסום בו שימשו כשוטרים, בכך שהיכוהו במכות ידיים ובבעיטות מכות נימרצות בחלק הימני התחתון של גופו ושברו, במכת אגרוף, שן משיניו (שנעקרה במהלך טיפול רפואי), הכל כמפורט בהכרעת הדין.
 2. אין לנאשמים הרשעות קודמות.
 3. התנהגותם של הנאשמים מעוררת חלחלה. אמת נכון הדבר כי הנאשמים הוצבו למלא תפקיד לא קל ורב מתח במחסום, המחייב מגע יומיומי רצוף עם אוכלוסיה שחלקים ממנה נושאים בקירבם מטען נפשי שלילי כלפי השלטון הישראלי, ונציגיו בשטח. יתכן אף, כי כטענת עו"ד עטרי, לא הוכנו הנאשמים כהלכה לקראת תפקידם הקשה, והוטלו אל תוך עין הסערה של המפגש הטעון בין פלשתינים ושוטרים המתרחש יום יום, שעה שעה, במחסומים, כשהם בלתי בשלים דיים להתמודד עם המצב כהלכה, ועמוסים בחרדות ובתחושות תיסכול.
- יחד עם זאת, יש לזכור כי איסור השימוש באלימות בכלל, וע"י נושא תפקיד כלפי מי שנתון למרותו ולסמכותו בפרט, הוא איסור אוניברסאלי הנימנה על מערכת ערכיו של האדם באשר הוא אדם.

- שבעתיים נכונים הדברים לפי שלא הוכח בפני כי בנסיבות האירוע שררו תנאי לחץ מיוחדים, כגון: נוכחות המונית במחסום, התראה מוקדמת בדבר אפשרות של חדירת מפגע, חשד כי המתלונן עצמו מסוכן וכיוצ"ב. ההיפך הוא הנכון.
- המדובר היה בשעת ערב של יום ו', שעה שהמתלונן, ונהגים לא רבים אחרים, המתינו לא מעט זמן, בתורם, לבידוק, עד שהנאשמים יסיימו את ארוחת השבת.
4. בנסיבות הללו, ודווקא משום שאין מדובר בנאשמים שאישיותם מאופיינת בקווים של אלימות, הופכת התפרצותם האלימה כלפי המתלונן לתופעה קשה ומדאיגה עוד יותר.
5. הנאשם מס' 1, בן 23, רווק, עובד כנהג משאית, אותה רכש לאחרונה, ושאת דמי רכישתה הוא משלם בתשלומים מתוך משכורתו.
- בשיחתו עם קצין המבחן נטל אחריות להתנהגותו, התחרט והביע אמפטיה כלפי הקרבן והבנה לפגיעה בו. בתעודת שיחרור בתום שלוש שנות שירות חובה שלו נרשם כי הוא בעל משמעת עצמית, אחראי, חרוץ, מהימן, ישר, ממושמע ובעל כושר ביקורת מפותח. התנהגותו הוגדרה כטובה.
6. הנאשם מס' 2, בן 27, נשוי ואב לילדה כבת שנה, בעל השכלה תיכונית, שירת במג"ב מאז 1999 ועד יולי 2007, עת פוטר מהשירות בשל המקרה דנן.
- שירותו הוערך כשירות מעולה, ומפקדיו קשרו לראשו כתרים של שבח וקילוסין.
- נאשם זה ביקש לקשור גורלו בשירות במג"ב, אך הדבר לא הסתייע בידו, כאמור.
- הנאשם עובד במפעל לייצור מיצים, וממלא את המוטל עליו שם במסירות ובנאמנות.
7. המאשימה עתרה כי יוטל על הנאשמים עונש מאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.
- הסניגורים ביקשו לבטל את הרשעתם של הנאשמים ולהטיל עליהם צווי של"צ.
- (בהקשר זה יש להעיר כי מתסקיר שירות המבחן לגבי נאשם מס' 1 עולה כי נאשם זה לא ביטא נסיבות בגינן ייפגע אם יורשע, בעוד שלגבי נאשם מס' 2 השאיר השירות את שאלת הרשעתו לשיקול דעתו).
8. במציאות חיינו חוששני כי אי הרשעתו של שוטר בעבירה של שימוש באלימות כלפי הזולת, תהא זהותו הלאומית אשר תהא, תוליך אל הציבור בכלל, ואל ציבור השוטרים בפרט, קול שאינו ראוי.
- מעשה אלימות של שוטר כלפי מי שעליו מפעיל הוא את סמכותו ומרותו טעון לא רק במכאוב הפיזי, אלא גם, ובעיקר, בהשפלה עמוקה, שמטביעה את חותמה השלילי על התייחסות הניפגע לשלוחי המדינה, ולמדינה כיישות.

9. מעבר לכך יש לזכור כי הכלל הוא שההליך הפלילי מסתיים בהרשעה. זוהי אכיפה שיויונית של החוק. היוצא מן הכלל הוא אי הרשעה.
- ככה, יש לעשות בו שימוש במשורה ובנסיבות יוצאות דופן שעיקרן פורט בפסקי הדין בענין רומנו, שמש וכתב.
- נדמה לי שהמקרה דנן, חרף היותם של הנאשמים צעירים בגילם הנמצאים בראשית דרכם בחייהם, חרף עברם הנקי, חרף אישיותם החפה מדפוסי התנהגות עברייניים וחרף העובדה שהנאשם מס' 2 המשיך לשרת במג"ב שירות ללא דופי כשנתיים ומחצה לאחר האירוע, אינו מתגדר, באיזון השיקולים, בד' אמותיו של החריג.
10. עיינתי בפסיקה שהוגשה לי ע"י הסנגורים ושעל פיה הסתיימו ההליכים בענינם של תוקפים למיניהם, ובהם אף שוטרים, בלא שהורשעו בדינם.
11. אני מקבל, לא בלי קושי, כי בנסיבות יוצאות דופן לא יורשע בדינו מי שהיכה את רעהו, יחד עם זאת סבורני כי שעה שמדובר בשוטר המכה את מי שכלפיו מפעיל הוא סמכות שניתנה בידיו ע"י החברה, צריכות לאפוף את האירוע נסיבות מאוד יוצאות דופן שיבססו את אי הרשעתו בדין. כאלה לא התקיימו כאן.
12. אף שסבורני כי העונש הראוי בדרך כלל למקרים כאלה הוא עונש מאסר ולו לריצוי בעבודות שירות (כעתירת המאשימה), החלטתי שלא להטילו מטעמים אלה:
- א. בעצם הרשעתם של הנאשמים יש מידה לא מבוטלת של ענישה, ונושאת היא לדעתי את הכתם האישי ואת קולה של ההרתעה לשוטרים צעירים אחרים כנאשמים.
- ב. נדמה לי כי מאסר בעבודות שירות אינו נותן, בנסיבות, ביטוי הולם לטיב המעשה.
- ג. סבור הייתי לכן, כי פגיעה בכיסם של הנאשמים ע"י הטלת פיצוי של ממש לזכות המתלונן תשמש רכיב משמעותי בתגובה המשפטית להתנהגותם של הנאשמים.
13. בתיתי דעתי לנסיבות כולן, אני גוזר לנאשמים את העונשים הבאים:
- א. 4 חודשי מאסר בהם לא יישאו הנאשמים אלא אם בתוך שנתיים מהיום יעברו עבירה שעניינה שימוש באלימות ויורשעו בה בדין בתוך התקופה או לאחריה.

ב. כל אחד מהנאשמים יפצה את המתלונן בסכום בן 10,000 ₪ או 6 חודשי מאסר תמורתו.

סכום הפיצוי יחולק ל- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שישולמו לקופת בית המשפט החל מיום 12.3.08 ומדי כל 12 לחודש בחודשים שלאחר מכן. כל סכום יועבר ע"י המזכירות למתלונן עפ"י פרטי זהות ודיוור שיועברו מיד ע"י המאשימה למזכירות. הבהרתי לנאשמים כי דין פיצוי שלא שולם במועדו כדין קנס אשר כזה, וכי אם לא ישלמוהו – ייאסרו.

14. המזכירות תעביר העתק לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום 12.2.08 במעמד הנאשמים, סניגוריהם, עורכי הדין עטרי ושרביט, ובהעדר ב"כ המאשימה.

חיים לי – רן 54678313-5090/05

חיים לי- רן, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה